

ΜΕΤΑΝΟΙΑ & ΑΛΛΑΓΗ ΖΩΗΣ

(Σκοπός: Νά καταλάβουν τά παιδιά τήν έννοια τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱερᾶς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως
Βοηθήματα: «Ἐπιστροφή Μετάνοια καί Ἐξομολόγησι στό Θεό καί στήν Ἐκκλησία», «Στή σκέπη Του», «Στό
κατώφλι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς », «Βόσκει τά ἀρνία μου», «Δί' εὐχῶν τῶν Ἀγίων, παιδικός συναξαριστής,
Ἀπρίλιος, «Ἐνθεοί Σάλπιγγες, οἱ Ἄγιοι»)

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ μετάνοια ἔχει ὀνομαστῆ ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας «δεύτερο βάπτισμα» ἢ «άνανέωση τοῦ βαπτίσματος». Μέ τό πρῶτο βάπτισμα, ἡ ψυχή πλένεται καί καθαρίζεται ἀπό τό προπατορικό ἀμάρτημα καί τά ἄλλα ἀμαρτήματα πού ἔχει κάνει, μέ τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί βγαίνει ἀπό τό ἁγιασμένο νερό τῆς κολυμβήθρας καθαρῆ. Ἡ Ἐκκλησία μας ὅμως γιά τίς ψυχές, πού μετὰ ἀπό τό βάπτισμα ἔχουν ἀμαρτήσῃ καί αἰσθάνονται τόν ἑαυτό τους ἔλεεινό καί ἀκάθαρτο, ἔχει μιᾶ δεύτερη κολυμβήθρα. Εἶναι τό Μυστήριον τῆς ἱερᾶς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως.

Μετάνοια ἐπομένως σημαίνει τό νά ἀπομακρύνεται κάποιος ἀπό τήν ἀμαρτία καί νά στρέφεται πρὸς τόν Θεό. Σημαίνει ἀλλαγὴ στή ὅλη συμπεριφορὰ καί διαγωγή τῆς ζωῆς τοῦ μετανοοῦντα.

«Ἰδού νύν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νύν καιρός μετανοίας...». Ἡ Μεγάλῃ Σαρακοστή πού διανύουμε, παιδιά, εἶναι ὁ καταλληλότερος καιρός γιά μετάνοια. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει προνοήσῃ γι' αὐτό μέ τίς ἀκολουθίες τῆς, τούς κατανυκτικούς ἀμνούς, τούς κατανυκτικούς ἔσπερινούς, τό ἀπόδειπνο, τίς Προηγιασμένες Θεῖες Λειτουργίες, τούς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας, τόν Μεγάλον Κανόνα. Καλοῦμαστε λοιπόν νά ἀγωνιστοῦμε μέ πνευματικά ὄπλα, τή νηστεία καί τήν προσευχή. Ὅποιος θέλει εἶπε ὁ Κύριος νά Τόν ἀκολουθήσῃ: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι». (Μάρκ. η' 34).

Πρότυπο συνειδητῆς καί εἰλικρινοῦς Μετανοίας, ἡ πρῶν ἀμαρτωλῆ, ἀσκήτρια τῆς ἐρήμου γιά 47 ὀλόκληρα χρόνια, ἡ Ὁσία Μαρία ἢ Αἰγυπτία. Τήν τιμᾶμε τήν Ε' Κυριακή τῶν Νηστειῶν καί τήν 1^η Ἀπριλίου.

B. ΔΙΗΓΗΣΗ

Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία γεννήθηκε στήν Αἴγυπτο τήν ἐποχή τοῦ αὐτοκράτορα Ἰουστινιανοῦ (527-565 μ.Χ). Σέ ἡλικία 12 ἐτῶν ἐγκατέλειψε τήν οἰκογενειακή της ἐστία καί, παρά τίς συμβουλές τῶν γονέων της καί τῶν ἱερέων, ἀκολούθησε τό δρόμο τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀκολασίας γιά 17 ὀλόκληρα χρόνια, στήν Αλεξάνδρεια.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅμως, δέν τήν ἐγκατέλειψε. Μιά μέρα πού κατέβηκε στό λιμάνι εἶδε πλῆθος ἀνθρώπων νά ἐπιβιβάζονται σ' ἕνα μεγάλο πλοῖο μέ προορισμό τούς Ἁγίους Τόπους. Πλησίαζε ἡ ἐορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί πήγαιναν νά προσκυνήσουν τό Τιμιο Ξύλο. Τότε ἀποφάσισε κι ἐκείνη νά πάει μαζί τους, ὄχι γιά νά προσκυνήσει, ἀλλά γιά νά κάνει περισσότερες ἁμαρτίες.

Τήν ἡμέρα, λοιπόν, τῆς Ὑψώσεως, βλέποντας τούς ἀνθρώπους νά πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία ἀποφάσισε νά τούς ἀκολουθήσει. Ὄταν θέλησε νά μπεῖ στό ναό τῆς Ἀναστάσεως, ἐνοιωσε κάποια ἀόρατη δύναμη μέσα της, πού τήν ἐμπόδιζε νά μπεῖ, ἐνῶ τό πλῆθος ἐμπαινε ἀνεμπόδιστα. Προσπάθησε 3 – 4 φορές, ἀλλά κανένα ἀποτέλεσμα. Τό γεγονός αὐτό τήν πλήγωσε. Αποκαμωμένη ἀπό τήν προσπάθεια κάθισε σέ μιά ἄκρη ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ακούγοντας τούς ἱερούς κατανυκτικούς ὕμνους καί βλέποντας τήν εὐλάβεια τῶν χιλιάδων προσκυνητῶν, συγκλονίστηκε καί συνειδητοποίησε τήν κατάστασή της. Συναισθάνθηκε τήν ἁμαρτωλή πορεία πού εἶχε πάρει ἡ ζωή της. Σάν ἄλλος τελώνης, ἔπεσε στά γόνατα χτυπώντας τά στήθη της καί μέ στεναγμούς καί δάκρυα προσευχήθηκε θερμά στήν Παναγία, ζητώντας νά τῆς ἐπιτραπῆ ἡ εἰσοδος στό ναό. Ὑποσχέθηκε ὅτι στό ἐξῆς θά ζοῦσε ἐνάρετα καί θά ἀκολουθοῦσε ὅποιον δρόμο τῆς ὑποδείκνυε Ἐκείνη. Μετά ἀπό ἀρκετή ὥρα προσευχῆς ξαναδοκίμασε νά μπεῖ στό Ναό καί - ὦ τοῦ θαύματος - κατάφερε νά εἰσέλθει σ' αὐτόν χωρίς καμιά δυσκολία. Προσκύνησε τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ μετανοιωμένη γιά τίς πολλές ἁμαρτίες της καί χωρίς νά λησμονήσει τήν ὑπόσχεση πού ἔδωσε, ζήτησε τήν βοήθεια τῆς Παναγίας γιά τό ποιόν δρόμο ἔπρεπε νά ἀκολουθήσει.

-«Ἄν περάσεις τόν Ἰορδάνη ποταμό πρός τό μέρος τῆς ἐρήμου, θά βρεῖ μεγάλη ἀνάπαυση ἡ ψυχή σου», ἀπάντησε στις προσευχές της ἡ Παναγία.

Τότε, χωρίς νά χάσει καθόλου καιρό ἡ Ὁσία, ἀναχώρησε τήν ἴδια μέρα ἀπό τά Ἱεροσόλυμα. Στό δρόμο πού πήγαινε τήν εἶδε ἕνας Χριστιανός καί τῆς ἔδωσε τρία νομίσματα γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, μέ τά ὅποια ἀγόρασε τρία ψωμιά. Αφοῦ πέρασε τόν Ἰορδάνη προχώρησε μέσα στήν ἐρήμο, ὅπου ἔζησε γιά 47 χρόνια μιά ζωή πολύ σκληρή καί ἀσυνήθιστη. Μετανόησε, ἔκλαψε, πόνεσε, νήστεψε καί προσευχήθηκε. Μεγάλοι οἱ ἀγῶνες της καί σκληρή ἡ πάλη ἐναντίον τῶν παθῶν της. Πολλές οἱ δυσκολίες, οἱ ταλαιπωρίες της μέσα στήν ἐρημο, μιά τίς ἀντιμετώπισε ὅλες μέ ἥρωισμό. Μέ μοναδική τροφή τά ψωμιά πού ἀγόρασε καί τά λιγοστά χορτάρια τῆς ἐρήμου. Χωρίς νά συναντήσῃ ἄνθρωπο ἀλλά οὔτε καί ζῶο. Μοναδικός θεατής της ὁ Θεός, μέχρι πού τή συνάντησε ὁ ἅγιος Ζωσιμᾶς.

Ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς ἦταν ἕνας ἐνάρετος ἱερομόναχος, πού ἔζησε ὅλη τή ζωή του σέ μοναστήρι. Πενήντα τρία ὀλόκληρα χρόνια ἔζησε σ' ἕνα μοναστήρι στή Παλαιστίνη. Ἡ φήμη του εἶχε ἐξαπλωθεῖ τόσο πολύ πού καθημερινά δεχόταν πολλούς ἐπισκέπτες γιά νά ἀκούσουν τή διδασκαλία του, νά πάρουν συμβουλές καί τήν εὐλογία του. Μιά μέρα λοιπόν πήρε τήν ἀπόφαση νά πάει σ' ἕνα ξακουστό γιά τήν πνευματικότητά του μοναστήρι κοντά στόν Ἰορδάνη ποταμό. Ἦθελε νά γνωρίσει πνευματικές μορφές ἀνώτερες πού νά μποροῦν νά τοῦ διδάξουν καί ἄλλα εἶδη ἀσκήσεως γιά μιά τέλεια μοναχική ζωή. Στό νέο αὐτό μοναστήρι, πού ἐγκαταστάθηκε, εἶχαν ὡς κανόνα τίς ἡμέρες τῆς Σαρακοστής νά φεύγουν καί νά πηγαίνουν στήν ἐρημο γιά ἄσκηση. Ὄταν ἔφτασε λοιπόν ἡ Καθαρά Δευτέρα ἀκολούθησε καί ὁ ἀββᾶς αὐτή τή συνήθεια. Βάδιζε προσευχόμενος καί σκοπό εἶχε νά φτάσει πιό βαθιά στήν ἐρημο μήπως συναντήσῃ κάποιον ἅγιο ἐρημίτη καί διδαχθεῖ ἀπό ἐκεῖνον.

Εἴκοσι μέρες μετά, ἓνα μεσημέρι εἶδε ἀπό μακριά ἓναν σκελετωμένο ἄνθρωπο, μέ μαυρισμένο σῶμα ἀπό τόν ἥλιο καί μέ μακριά γκριζα, ἀχτένιστα μαλλιά. Μέ μεγάλη χαρά ὁ Ζωσιμᾶς ἔτρεξε πρὸς τό μέρος του, γιατί σ' ὄλο ἐκεῖνο τό χρονικό διάστημα δέν εἶδε κανένα ἄνθρωπο, οὔτε ζῶο. Ζητοῦσε λοιπόν νά μάθει ποιός ἦταν, ἐλπίζοντας ὅτι θά γινόταν αἰτία γιά νά γνωρίσει σπουδαῖα πράγματα. Ἐκεῖνος, ὅμως, τόν ἀπέφευγε καί ἀπομακρυνόταν. Ὁ ἄββᾶς ἄν καί μέγανος στήν ἡλικία, ἔτρεχε μέ ὅλες του τίς δυνάμεις μέχρι πού ἄκουσε τίς φωνές τοῦ ἀνθρώπου: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, συγχώρησέ με, ἀλλά δέν μπορῶ νά σταθῶ νά μέ δεῖς, γιατί εἶμαι γυναῖκα, γυμνή. Ἀλλά ἄν θέλεις νά δώσεις εὐχή σέ ἀμαρτωλή γυναῖκα, ρίξε κάτι γιά νά σκεπάσω τό σῶμα μου». Τότε ὁ Ζωσιμᾶς ἀκούγοντας νά τόν φωνάζει μέ τό ὄνομά του, κατάλαβε ὅτι ὁ Θεός τῆς εἶχε δώσει τό προορατικό χάρισμα. Τῆς πέταξε τό ράσο του. Ἡ Ὁσία πῆρε τήν εὐλογία του καί ὕστερα ἀπό παράκληση τοῦ ἄββᾶ τοῦ ἐξιστόρησε τόν βίο της, παρακαλώντας τον νά μήν τόν φανερώσει σέ κανέναν, ὅσο ἐκείνη ἦταν ζωντανή.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀποχωριστοῦν ἡ Ὁσία ζήτησε ἀπό τόν Ζωσιμᾶ τήν ἐπόμενη χρονιά νά μήν ἀκολουθήσει τόν κανόνα τοῦ μοναστηριοῦ, ἀλλά νά παραμείνει τίς ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς στό μοναστήρι. Τήν Μ.Πέμπτη νά πάρει τή Θεία Κοινωνία μαζί του καί νά πάει στόν Ἰορδάνη νά τήν κοινωνήσει.

Τήν ἐπόμενη χρονιά, ὅταν ἔφτασε ἡ προκαθορισμένη μέρα, πῆρε τή Θεία Κοινωνία καί κατέβηκε στόν Ἰορδάνη ποταμό. Καθώς περιμένε ἐκεῖ γιά ἀρκετή ὥρα ἀναρωτήθηκε μέ ποιόν τρόπο θά περνοῦσε ἡ Ὁσία στήν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Κι ἐνῶ συλλογιζόταν αὐτά ὁ Ζωσιμᾶς φάνηκε ἡ ἀγία.

Ἐκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, περπάτησε πάνω στά νερά καί πέρασε ἀπέναντι! Ὅταν ἐκεῖνος εἶδε αὐτό τό παράδοξο, πῆγε νά τῆς βάλει μετάνοια. Ἐκείνη ὅμως τόν ἀπέτρεψε: «Τί πᾶς νά κάνεις, γέροντα; Κρατᾶς τά Ἅγια Μυστήρια! Σέ παρακαλῶ, πάτερ, εὐλόγησέ με τώρα νά κοινωνήσω».

Ὁ ἄββᾶς ὑπάκουσε καί ἀφοῦ εἶπε τό «Πάτερ ἡμῶν» καί τό «Πιστεύω» τῆς μετέδωσε τά Τίμια Δῶρα. Ἐκείνη σήκωσε τά χέρια της στόν οὐρανό, ἀναστέναξε μέ δάκρυα καί εἶπε: «Νῦν ἀπολύεις τήν δούλην σου, Δέσποτα κατὰ τό ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου».

Ἀπό τά τρόφιμα πού τῆς πῆγε ὁ ἄββᾶς πῆρε μόνο τρία σπυριά φακῆς καί εἶπε στόν Γέροντα: «Συγχώρησέ με, ἄββᾶ, καί ἐκπλήρωσε μου καί ἄλλην μία ἐπιθυμίαν. Νά γυρίσεις τώρα μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ στό Μοναστήρι καί τόν ἐρχόμενο χρόνο νά ἔλθεις πάλι ἐκεῖ πού μέ συνάντησες τήν πρώτη φορά καί θά μέ δεῖς ὅπως θέλει ὁ Θεός». Χαιρετήθηκαν. Ἡ Ὁσία ἔκανε πάλι τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί πέρασε ἀπέναντι, ὅπου χάθηκε μέσα στήν ἔρημο.

Τόν ἐρχόμενο ἔτος, ὅταν ἔφτασε ἡ Σαρακοστή, βγήκε πάλι στήν ἔρημο ἀναζητώντας τήν ἀγία. Κάποτε τήν εἶδε ἀπό μακριά ξαπλωμένη στή γῆ με σταυρωμένα τά χέρια καί σέ κατεύθυνση ὥστε νά «βλέπει» πρὸς τήν ἀνατολή. Πλησίασε μέ σεβασμό καί κατάλαβε ὅτι εἶχε πλέον παραδώσει τήν ψυχή της. Στή γῆ πάνω ἀπό τό κεφάλι ἦταν χαραγμένα τά ἐξῆς γράμματα: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, θάψε τό σῶμα τῆς ταπεινῆς Μαρίας ἐδῶ πού τό βρῆκες καί νά

παρακαλείς τό Θεό γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μου. Τελείωσα τήν ἐπίγεια ζωή μου τό μήνα Ἀπρίλιο, τήν ἡμέρα ἐκείνη πού κοινώνησα». Μέ δάκρυα στά μάτια ὁ Ζωσιμᾶς ἔψαλλε τήν νεκρώσιμη ἀκολουθία καί ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ἡ ἀγία. Πῆρε ἕνα ξύλο πού βρῆκε ἐκεῖ κοντά καί ἄρχισε νά σκάβει τή γῆ. Μάταια ὅμως προσπαθοῦσε. Τό ξύλο δέν ἦταν κατάλληλο καί αὐτός δέν εἶχε πολλές δυνάμεις, λόγω ἡλικίας. Τότε ἔκανε προσευχή καί ὁ Θεός τοῦ ἔστειλε ἕνα λιοντάρι καί ἔτσι ἄνοιξε τό λάκκο. Ἔθαψε τό λείψανο καί ἐπέστρεψε στό μοναστήρι, ὅπου δόξασε τόν Θεό μαζί μέ τούς ὑπόλοιπους μοναχούς, πού πλέον τούς ἀποκάλυψε τά ὅσα εἶδε καί ἄκουσε. Σέ ἡλικία 100 ἐτῶν παρέδωσε τό πνεῦμα του στό Θεό. Ἡ ἐκκλησία τιμᾷ τή μνήμη του στίς 4 Ἀπριλίου.

Γ. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

- 1 Ἦταν εὐκολή ἡ ἀπόφαση τῆς Ὁσίας νά ἀπαρνηθεῖ τόν τρόπο πού ζοῦσε; Ὁχι, γιατί ἐκτός τίς φυσικές δυσκολίες τῆς ἐρήμου, εἶχε νά ἀντιμετωπίσει καί τόν παλαιό ἑαυτό της, τούς κακούς καί αἰσχροὺς λογισμούς, λόγω τῆς ἄσωτης ζωῆς πού ζοῦσε. Τά πρῶτα 17 χρόνια πάλεψε πολύ μέ τό παρελθόν της. Οἱ χοροί, τά τραγούδια, τά πλούσια τραπέζια, οἱ ἀνήθικες πράξεις πολιορκοῦσαν τό μυαλό της καί τήν βασάνιζαν πιά πολύ καί ἀπό τήν ἔλλειψη νεροῦ καί τροφῆς.
- 2 Ὁ καινούργιος δρόμος πού διάλεξε τί εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα; Μέ τήν αὐστηρή της ἄσκηση ἔκαψε τό ἁμαρτωλό παρελθόν της καί συγχρόνως ἔγινε μεγάλο παράδειγμα μετανοίας.
- 3 Πιστεύετε ὅτι ἦταν καθαρή σύμπτωση νά βρεθεῖ ἡ ἀγία μαζί μέ τούς προσκυνητές στούς Ἁγίους Τόπους καί νά πάρει μιά τόσο μεγάλη ἀπόφαση;
Δέν ἦταν σύμπτωση, ἀλλά οὔτε καί τυχαίο. Ὁ Θεός, παρ' ὅλο τόν ἁμαρτωλό βίο της, ἔβλεπε τήν καλή της διάθεση καί περίμενε τήν κατάλληλη στιγμή γιά νά ἐπέμβει. Ἐξάλλου στό Ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρονται ἄνθρωποι, ἄνδρες καί γυναῖκες, πού ζοῦσαν ἄσωτα. Ἦρθε ὅμως ὁ καιρός πού δέχθηκαν τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μετανόησαν πικρά. Ζῶντας πλέον μιά ζωή ἀγνότητας καί ἀγιότητας κοντά στό Χριστό. Γι' αὐτό καί ἀνακηρύχθηκαν ἅγιοι.
- 4 Γιατί ἡ Ἐκκλησία μας τοποθετεῖ τήν ἑορτή τῆς Ἀγίας τήν Ε' Κυριακή τῶν Νηστειῶν;
Ὡς πρότυπο πρὸς μίμηση γιά τήν εἰλικρινή της μετάνοια καί μεταστροφή καί γιά τήν ἀληθινή της ταπείνωση

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι ἕνας πνευματικός ἀγώνας μέ σκοπό τό Πάσχα. Τά Ἄχραντα Πάθη καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς μέ καθαρή καρδιά νά ὑποδεχτοῦμε τόν Κύριο. **Καί πῶς θά γίνει αὐτό;** Ὅταν μετανοήσουμε γιά τά λάθη μας καί τά ἀναγνωρίσουμε μπροστά στό Θεό μέ τό μυστήριο τῆς Ἱερῆς Ἐξομολόγησης. Ὁ ἐξομολόγος - πνευματικός χρησιμοποιεῖται ὡς ὄργανο, ὡς ὑπηρετής τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐξομολόγηση πρέπει νά γίνεται **μέ φόβο Θεοῦ, ταπείνωση καί εἰλικρίνεια.** Ὁ πνευματικός, διαπιστώνοντας εἰλικρινή μετάνοια καί προθυμία ἀλλαγῆς βίου, συγχωρεῖ τόν ἐξομολογηθέντα, διαβάζοντάς του εἰδική συγχωρητική εὐχή. Ἡ ἐξομολόγηση μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τό βάρος τῆς ἁμαρτίας. Ἐπιπλέον μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά συζητήσουμε τούς βαθύτερους προβληματισμούς μας, νά δεχτοῦμε συμβουλές καί νά ἐνισχυθοῦμε πνευματικά. **Πῶς καθιερώθηκε τό μυστήριο αὐτό;** Ἦταν γνωστό ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη ἀκόμη (Λευϊτ. ε' 5-6. Ἀριθ. ε' 5-7. Παροιμ. κη' 13). Γι' αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι προσέρχονταν στόν Ἰωάννη τόν Πρόδρομο καί ἐξομολογοῦνταν τίς ἁμαρτίες τους, ἐνῶ ἐκεῖνος πιστοποιοῦσε τήν

μετάνοιά τους μέ τό βάπτισμα (Ματθ. γ' 5-6. Μάρκ. α' 4-5). Τό μυστήριο όμως καθιερώθηκε από τόν ἴδιο τόν Χριστό στήν Καινή Διαθήκη. Αὐτός ἔδωσε στους Ἀποστόλους τήν ἐξουσία νά συγχωροῦν ἁμαρτίες (Ιω. 20,23). Στή συνέχεια οἱ Ἀπόστολοι μετέδωσαν τό χάρισμα αὐτό στους ἐπισκόπους καί τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. **Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἐξομολόγηση γιά ὅλους;** Μόνο ἓνας ἀναμάρτητος δέν χρειάζεται ἐξομολόγηση. Ἀλλά καί ὁ μόνος ἀναμάρτητος, ὁ Χριστός, δέχτηκε τό βάπτισμα τῆς μετάνοιας ἀπό τόν Πρόδρομο καί ἔδειξε τήν ἀναγκαιότητα τοῦ μυστηρίου γιά τόν ἄνθρωπο. **Τί πρέπει νά λέμε στήν ἐξομολόγηση;** Στήν ἐξομολόγηση ἐξετάζουμε τά αἰσθήματα, τίς σκέψεις, τά λόγια, τίς πράξεις, τή συμπεριφορά, τίς συνήθειες, τίς ἀξίες, τίς προτεραιότητες, τούς στόχους, τήν κατεύθυνση καί τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Δέν περιοριζόμαστε στήν προσωπική μας πνευματική ζωή, ἀλλά συνεξετάζουμε τίς οἰκογενειακές σχέσεις, τίς κοινωνικές σχέσεις, τήν ἐργασία, ἀκόμα καί τή διασκέδασή μας. Καί αὐτό ἐπειδή ὅλη μας ἡ ζωή πρέπει νά φωτιστεῖ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὅχι γιά νά καταδικάσουμε τόν ἑαυτό μας, ἀλλά γιά νά ἐξασφαλίσουμε τήν πορεία μας πρὸς τόν Χριστό. **Εἶναι ἀπαραίτητη ἡ Θεία Κοινωνία μετὰ τήν ἐξομολόγηση;** Ἡ μετάνοια δέν περιορίζεται στό μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Ἡ «συμφιλίωση» καί ἡ ἔνωσή μας μέ τόν Θεό δέν ὀλοκληρώνεται χωρίς τή Θεία Κοινωνία. Ἡ ἐξομολόγηση μᾶς προετοιμάζει γιά τή Θεία Κοινωνία. Μετά τήν ἐξομολόγηση θά πρέπει νά ζητήσουμε ἀπό τόν πνευματικό τήν ἄδεια νά μεταλάβουμε. Αὐτός θά ὀρίσει τόν χρόνο, τή συχνότητα καί τόν τρόπο τῆς προετοιμασίας μας (νηστεία, προσευχή, συγχώρηση - συμφιλίωση μέ τούς ἄλλους). **Ὅμως, τί νόημα ἔχει νά ἐξομολογούμαστε τακτικά, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι θά ἐπαναλάβουμε τίς ἴδιες ἁμαρτίες;** Ὅπως κάποιος πού πάσχει ἀπό χρόνια ἀσθένεια δέν παύει νά προσπαθεῖ γιά τήν ἀπαλλαγὴ τῆς , ἔτσι καί ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ πραγματικά τήν πνευματική υἰγεία φροντίζει ἀδιάκοπα νά τήν ἀποκτήσει.

Εὐχομαι, παιδιά, τίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες, ὅλοι νά μιμηθοῦμε τήν Ὁσία Μαρία. Κανείς ἀμετανόητος, κανείς ἀνεξομολόγητος. Ἄς ἀκούσουμε ὅλοι, μικροί καί μεγάλοι, τό σάλπισμα «Μετανοεῖτε» (Ματθ. 3,2' 4,17), καί ἄς τρέξουμε στό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως. Τότε θά αἰσθανθοῦμε κι ἐμεῖς αὐτό πού αἰσθάνθηκε ἡ ἅγια, καί «χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» (Λουκ. 15,7). Πανηγύρι γίνεται στόν οὐρανό μέ τήν ἐπιστροφή ἐ ν ὅ ς ἁμαρτωλοῦ! Οἱ Ἄγγελοι χαίρονται, καί σάν οὐράνιοι ἀδελφοί μας χορεύουν...καί τραγουδοῦν -δοξάζουν τόν Θεό! Σκεφτεῖτε τί θά γίνει ἂν ὅλοι καί ὅλες μας ἀκολουθήσουμε αὐτόν τόν δρόμο....!

ΣΥΝΘΗΜΑ: Κύριε, δός μου μετάνοια!!!

ΡΗΤΟ: ««Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με».

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ.....

Ψυχή μου, ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις, τό τέλος ἐγγίζει καί μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστός ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν.

(Μεγ. Κανόνας)

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ.....

(Τά παρακάτω τραγούδια θά τά βρῆτε σέ μουσική ἐκτέλεση στά πολυμέσα τῆς ἰστοσελίδας μας)

ΦΩΤΟΔΟΤΕΣ

Εἶδα τούς ἰσχυροὺς
νά φτιάχνουν τ' αὐριο τῆς γῆς
στά σκοτεινά.
Εἶδα καί τά παιδιά,
νά παίζουν δίχως χαρά στή γειτονιά.

Μὴν πείς ποτέ πῶς εἶν' ἀργά
πῶς τό σκοτάδι κρύβει τή φωτιά.
Τ' ἀστερία ποτέ δέ σβήνουν
μέσ τήν ὀλόαμπρη ἐκκλησιά.
Μήνυμα ἐλπίδας στέλλουν
στή φοβισμένη μας καρδιά
λίγο ἀπ' τό Φῶς πάρε καί σύ
κάνε τήν πίστη σου κερί.

Ἐνα μικρό κερί
σκορπίζει γύρω στεφάνια ἀπό φῶς.
Γίνε φλόγα μικρή
Γίνε καί σύ τοῦ Θεοῦ συνεργός.

ΚΑΛΟΚΑΡΔΕΣ

Ἀνοιξτε ὅλοι τό σεντούκι τῆς καρδιάς
καί ξεχωρίστε ὅλα τ' ἄχρηστα μέ μιᾶς
πέταγμα τό μῖσος, τό κακοῦ
φύλαγμα ἢ ἀγάπη καί τό φῶς
καί στό Χριστό μας παραδώστε τά κλειδιά.

Σάν τό περιστέρι
πού φέρνει τήν εἰρήνη,
σάν τό φῶς τοῦ ἡλίου
πού φέρνει ζεστασιά
πάντα γαληνεύει καί ξέρει νά φωτίζει
μιᾶ καλοσυνάτη ὀρθάνοιχτη καρδιά.

Πού ὅλο γελάει καί τραγουδᾷ
πού ἀγαπάει ὅλον τόν κόσμο
καί σκορπάει τή χαρά.
Καί ὅταν στῆς γῆς τήν ἀγκαλιά
θά γίνουν ὅλα μιᾶ γιορτή
θά ἔχει νικήσει ἢ ἀρετή.

Ἀνοιξτε ὅλοι τό σεντούκι τῆς καρδιάς
καί ξεχωρίστε ὅλα τ' ἄχρηστα μέ μιᾶς
πέταγμα ἢ ζήλεια, ἢ πονηριά
φύλαγμα ἢ πίστη, ἢ ἀπλοχεριά
καί στό Χριστό μας παραδώστε τά κλειδιά.

ΟΜΟΛΟΓΗΤΕΣ

Ἐνας νέος αἰώνας ξεκινάει, ἀνατέλλει
γιά καινούργιους ἀγῶνες μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός.
Μά τοῦ κόσμου ἢ φθορά κι
οἱ προκλήσεις πολλές
πολιορκοῦν, φυλακίζουν καρδιές.

Στόν ἱερό τό σκοπό πού ταχθήκαμε ὅλοι
δέν γυρίζουμε πίσω, δέν δειλιάζει κανείς.
Μέ τά μάτια στραμμένα σέ ψηλές κορυφές
πρότυπά μας ἡρώων μορφές.

Χριστό θά ὁμολογήσουμε
μαζί Του θά σκορπίσουμε
τό φῶς πού διώχνει τίς σκιές
καί ἀνακαινίζει τίς καρδιές(2)

Τό βίωμα γίνεται σκληρό ὀρητήριο
ἢ φλόγα τῆς πίστες ν' ἀνάψει ξανά.
Ὁ ἅγιος ὁ λόγος Του παντοῦ ν' ἀκουστεῖ
ἢ χαρά τ' οὐρανοῦ νά φωτίσει τή γῆ.

Σύνθημα ὅλων ἢ ἀγάπη πού τά πάντα νικᾷ
νά σκορπίσει παιδιοῦ τή φθαρμένη στρατιά.
Μία εἶναι ἢ ὁδός, ἢ ἀλήθεια εἶναι μιᾶ
Τοῦ Χριστοῦ ἢ αἰώνια Βασιλεία.

Ζ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ.....

Τί από τά παρακάτω είναι νηστίσιμο;
Χρωμάτισέ το

Η. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ.....

